

Köy Ağası

– M.Ali Ünsal · 13 Nisan 2012

Köyün ağasıydı. Malları da namı da ata yadigârıydı. Ağa demek bir bakıma köyün padişahı demekti. Sözünün üstüne söz gelmezdi. Önünde yürüyen de olmazdı, ardından konuşan da. “Ağa”ydı bugüne bugün. Köy küçüktü gerçi, ama ağa büyük adamdı.

Herşey iyi hoştu da, ağanın ağzının tadını kaçıran bir problem vardı. O da hallolsa hiçbir mesele kalmayacaktı. Ağa köyün imamından yana dertliydi. Gerçi kendisinin namaz-niyazla fazlaca işi yoktu Allahını bildiğini, çok sevdiğini söyler; “Yalnız Allahla kul arasına girmeye gerek yok.” diye eklerdi. Namaz onunla Allahı arasında bir meseleydi.

Yine de köyün câmisine hiç uğramamak olmazdı. “Gavur değiliz herhâlde.” derdi. Ağa her Cuma günü en yeni elbiselerini giyer, abdestini alır, etrafına toplananların önüne düşer, câminin yolunu tutardı. Yolda beride görenler selâm verir, câmi kapısında ise köylüler ona yol açarlardı. O da selâmları karşılar, kendisine açılan yoldan gururlu bir edâ ile ilerler ve en ön safa kurulurdu. Bu arada kendi safındakilerden bir adım ileride durmayı da unutmazdı.

Hutbesini bitirir bitirmez minberden inen imam kalabalığı yara yara öne doğru ilerler, tam da ağanın önüne yerleşirdi. Her Cuma tekrar tekrar yaşanan bu durum ağayı elbette memnun etmiyordu. Ağalık otoritesini rencide eden bu durum, ağa kadar oğlunun da canını sıkıyor olmalıydı ki; bir keresinde; “Niye babamın önüne geçiyorsun?” diye çıkmıştı imama. İmam oğlunun bu densizliğini ağaya açınca, ağa da ağzındaki baklayı çıkarmadan rahat etmemişti. “Oğlan yanlış yapmış imam efendi ama, sen de fazla önümde duruyorsun. Bu işi düzeltmek lâzım.”

Bu görüşmenin üstünden çok zaman geçmeden mesele hiçbir problem çıkmadan çözülmüştü. Ağa birgün en sonunda muradına erdi. Artık en öndeydi, üstelik hiç itiraz eden de yoktu. İmam dahil.

İmam; “Er kişi niyetine!” diyerek cenaze namazına çoktan başlamıştı bile...

m.ali ünsal.